

قسم خوردم برتو من ای عشق - که جان بازم در رخت ای عشق

این روزها سالگرد جان باختن رفیق فدایی حمید اشرف و یاران هم‌رزمش بدست مزدوران ددمنش ساواک است ، سال ۱۳۵۵ یکی از دردناکترین و تاسف‌بارترین سالهای تاریخ معاصر ایران است . سالی که ماشین سرکوب رژیم جنایتکار پهلوی با اطلاعاتی که از ارتباطات رفقای فدایی بدست آورده بود کمر همت بست تا با بگیرو بند و قتل عام گسترده فرزندان طبقه کارگر پرونده سازمان چریکهای فدایی خلق را برای همیشه ببندد و بدین طریق آرامش را برای امپریالیسم و سرمایه داران به ارمغان آورد . طی دو ماه قریب به ۵۰ نفر از رفقای فدایی در شهرهای رشت و قزوین و کرج و تهران در حمله ساواک به خانه های سازمان جان باختند و عده ای دستگیر شدند . رفیق حمید اشرف به عنوان رهبر سازمان از شاخص ترین این رفقا بود که به دلیل ضربات متعددی که به نیروهای امنیتی وارد کرده بود و به دفعات از چنگ مزدوران رژیم گریخته بود از اهمیت خاصی برای رژیم برخوردار بود . رژیم خیلی زودتر از آنچه که تصور میکرد با قیام توده ها در سال ۵۷ طومار عمرش بسته شد ، دیکتاتورها همیشه متوهمند که با بگیر و بند و داغ و درفش میتوانند حیاتی ابدی را برای خود تضمین کنند غافل از اینکه با حذف فیزیکی افراد یک باور ، یک آرمان انسانی و انقلابی حذف نخواهد شد . جان باختن رفقایمان در پیکار بر علیه رژیم پهلوی و خلف آن جمهوری اسلامی هیچگاه نتوانست و نخواهد توانست فدایی را از ریشه برکند ، فدایی نماد یک عشق ، یک آرمان و یک عزم و اراده پولادین برای رهایی طبقه کارگر ، برای آزادی و برابری و سوسیالیسم است ، فدایی زنده و استوار است چون طبقه کارگر زنده و تاریخ ساز است و ما به خود میبایم که توانسته ایم رهروان چنان انسانهای شریف و از جان گذشته ، چنان رفقای پاکدل و پاک نیتی باشیم و هیچگاه نخواهیم گذاشت پرچمی سرخی را که رفقای فداییمان برافراشته اند بر زمین افتد.

زنده و جاوید باد یاد و خاطره جان باختگان فدایی

زنده باد سوسیالیسم

سازمان اتحاد فداییان کمونیست

ایالتی تهران ۹۹/۳/۲۸